

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Primus Siue Vis Et Virtus Exemplorum, Hoc est, Solatia Et Documenta
- Hæc Moribus, Illa Temporibus Nostris Adhibita

Stengel, Georg

Ingolstadii, Anno M.DC.L.

Caput XXXIV. Quid à S. Andrea, tanto Crucis amatore discamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48162](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48162)

Christe, spiritum meum in pace; quia jam tempus est, ut veniam desiderans te videre. Suscipe me Domine IESU Christe, Magister bone, & jube me de ista cruce non deponi, nisi prius spiritum meum susceperis. Et cum hac dixisset, videntibus cunctis, splendor nimius, sicut fulgur de calo veniens, ita circumdedit eum, ut penitus præ ipso splendore oculi eum humani non possent aspicere. Cumq; permansisset splendor ferè dimidia hora spatio, abscedente lumine emisit spiritum, simul cum ipso lumine pergens ad Dominum. Huc usque historia Passionis D. Andrea: quæ plenissima est documentis.

CAPVT XXXIV.

Quid à S. Andrea, tanto Crucis amatore, discamus.

I.

Vorum primum est, tantum eualuisse hunc amorem crucis, ut viginti hominum millia, quæ præsentis exemplo pascebantur, crucis & crucifixi amore fuerint inflammata. Tantus enim, ut historia addit, timor inuasit omnes, ut nullus remaneret, qui non crederet Saluatori nostro Deo. Et, quis tam frigidus est, vel inter Riphæas niues educatus, quem tantus patendi ardor non incendisset?

II.

Deinde, si splendida alliciunt, apparuit, quantos splendorum mereantur, qui crucis ignominiam non abhorrent. Moyse in monte, Andreas in cruce radiavit: qui, quia Christum secutus est, usque ad mortem, mortem autem crucis, cum Christo exaltatus, cum Christo est transfiguratus; certè splendor nimius, sicut fulgur de calo veniens, ita circumdedit eum, ut penitus præ ipso splendore oculi eum humani non possent aspicere. Nec defuit, qui diceret: Bonum est nos hic esse, cum omnis multitudo exemplo eius fuerit erudita & incensa.

III.

Tertiò docemur, longè aliter sentire Sanctos, & ipsum Deum, quàm Mundum, si Mundi morem contra libeat æstimare. Nos, si vel minimum infertur incommodum, illico ad mortalia, immortaliumque patrocinia, ad Superos, & Acheronta confugimus, & omnibus modis, omnibus artibus illud à nobis auerruncamus. D. Andreas neque è vinculis se eripi, neque à morte liberari, neque etiam altero jam die, acerbissimo cum cruciatu pendens,

pendens, de cruce deponi patiebatur. Immo Christum identidem rogabat, ut se deponi non sineret. Exaudivit illum Christus, & miraculo effecit, ut non deponeretur. Itaque in diuina curia, & iudicio calculoque Sanctorum, beneficium est, in cruce relinqui. O quàm longè diuersa est nostra sententia! qui noctes diesque aliud non petimus, quàm de cruce deponi, crucem auferri, cruce liberari! Nimirum nescimus pretium crucis. *Gloriam crucis predicamus, & crucem expauescimus? Exaltari optamus, & fugimus exaltantem? Scandere calum nos velle dicimus, & scalas detestamur? Aliter Andreas crucem aestimauit: Accipe me, ait, ab hominibus, & redde me Magistro meo; ut per te me recipiat, qui per te redemit me.* In hoc thalamo sponsus, Dominus, Deus Pater ac Redemptor noster est collocatus, & nos plumas lectulumque quærimus molliorem? Cur instrumentum contempnimus, quo redempti sumus? Nescimus, nescimus crucis pretium ac nobilitatem, alioqui quotidie cum D. Andrea diceremus: *O bona crux, qua decorem & pulchritudinem de membris Domini suscepisti, diu desiderata, sollicitè amata, sine intermissione quaesita!*

Sicut enim crux contactu corporis Christi ita sanctificata est, ut iam adoreretur non solum illa, quæ stipite suo felicissimo Christum sustulit, sed etiam quæcumque alia, quæ illam tamquam imago repræsentat; sic & ipsos dolores atque cruciatus, Seruator noster in corpore suo nobilitauit, extulit, honorauit, & quasi deificauit; ut iam nihil præstantius diuiniusque sit in mundo, quàm cum Christo, & pro Christo pati. Quemadmodum enim Deus humanitatem assumens ad Verbum, eam quasi deificauit in eadem hypostasi illam sibi uniens, ut iam ob eam assumptionem unioneque & Deus sit homo, & homo Deus, ita etiam idem immortalis ac impassibilis Deus, passibilis & mortalis factus, crucem, dolores, tribulationesque in corpore & anima suscipiens, eas cum corpore atque anima Verbo uniuic, atque in hunc modum, ut ita dicam, deificauit. Dei enim crux, Dei dolores, Dei tribulationes dicebantur, quas Christus perferebat.

Nam sicut Deus incarnatus, & homo factus; ita Deus passus quoque; crucifixus & mortuus dicitur. Quamobrem Christus, in se suaque humanitate dedicauit, & sacrauit passiones, at-

IV.

V.

que patientiam æquè ac paupertatem, humilitatem, obedientiam, sui mundi que contemptum, ut ait D. Bernardus. Hinc est, quod S. Andreas affirmet, *crucem decorem & pulchritudinem de membris Domini suscepisse, & desiderabilem factam esse: quia in corpore Christi dedicata est, & ex membrorum eius margaritis ornata.* Quod non tam de ligno, quàm de tormento, Christi causâ suscepto, est accipiendum. Quamquam & de ligno Lactantius rectè canat: *Flecte genu, lignumq; crucis venerabile adora.* Et Ecclesia: *Arbor decora & fulgida, Ornata Regis purpura, Electa digno stipe, Tam sancta membra tangere.*

VI.

S. Cyprian.
de Laud.
Martyrij,

Hebr. 12. 11-

S. Bern. ser.
2. de S. An-
drea

Quod si de ligno asseritur, quanto magis de eo, quem non lignum modò, sed etiam passio Christi Christo unit sociatque, & quodammodo in Christum transformat! *Martyrio*, ait Sanctus Cyprianus, *velut socio Christi cruore decoraris.* Hinc crux etiam, antequam eam ascenderet Dominus, timorem terrenum habuerit, ut S. Andreas dixit, iam tamen amorem caelestem obtinet, & pro voto suscipitur; scitur enim à credentibus, quanta intra illam gaudia habeantur, quanta munera præparata. Quod sciuerunt omnes, quos memoraturi sumus. Qui proinde conceptissimis verbis subscribunt illi Apostolico dicto: *Omnia disciplina in presenti quidem videtur non esse gaudij, sed mœroris: postea autem fructum pacatissimum exercitatus per eam, reddet iustitie.* Utinam & nos subscribamus, crucemq; ad D. Andreae normam salutare discamus. De quo crucem tam cupienter salutante, *Obsecro, fratres,* ait S. Bernardus, *homo est, qui loquitur hac; an non est homo, sed Angelus, aut nona aliqua creatura? homo planè similis nobis passibilis.* Ut proinde non sit contra humanam disciplinam, crucem cum gaudio salutare.

CAPVT XXXV.

Indicatur generatim multitudo, varietas, & constantia eorum, qui in martyrij exultauerunt.

I.

NON vna tantùm in cælo stella lucet, sed multis ornatum est sideribus firmamentum, ut splendorem astrorum etiam ipsa commendaret multitudo. Neque pictissima pratorum virentium lætitia vno aut flore, aut colore distin-